

עושים סוכריות טופי

"אנו יכולים לשחק נהדר" אמר רני סמרטוטני לבובות האחרות "נמשוך טופי!"
"מה פירוש הדבר, רני סמרטוטני" שאלה הבובה הצרפתייה.
"הוא מתכוון למשיכת חבל, נכון רני סמרטוטני?" שאלה חנה.
"לא, אני מדבר על משיכת טופי!" ענה רני סמרטוטני.
"אם זה משחק טוב, תסביר לנו איך עושים זאת" אמר דוד קלאם "אנו אוהבים משחקים טובים, נכון?" הוא פנה בשאלה לכל יתר הבובות.
"למעשה זה לא משחק" אמר רני סמרטוטני "זה רק משיכת טופי. לוקחים סוכר, מים וחמאה וקצת חומץ, ושמים כל זאת על התנור ומבשלים. כדי לדעת האם זה התבשל מספיק שמים פנימה כף, ואם נוצרים חוטים זה מוכן. ואם מטפטפים זה לתוך מים זה הופך לסוכרייה. ואחר כך שמים את זה על לוח

מרוח בחמאה ואז כל אחד לוקח קצת ומושך, מושך עד שזה נעשה לבן לגמרי. אז זה נקרא 'טופי'."
"זה יהיה נהדר" "הראה לנו איך לעשות זאת!" "בואו כולם!" קראו הבובות.
"רגע אחד" אמרה רותי סמרטוטני. היא עד עכשיו שתקה, כי חשבה חזק, חזק מאוד, עד ששני תפרים על ראשה נפרמו.
הבובות המוכנות למשחק החדש רקדו כולן סביב רני סמרטוטני, אבל כשרותי סמרטוטני דיברה בקולה הרך הן נרגעו וחכו שהיא תדבר שוב.
"אני חשבתי שיהיה נעים מאוד למשוך טופי, אבל אולי הגדולים ירגישו בריח של הממתק כשהוא יתבשל."
"אבל אין איש בבית" אמר רני סמרטוטני "חשבתי על כך, רותי סמרטוטני. הם כולם הלכו לבקר את בת דודה ג'ני ולא יחזרו אלא רק מחרתיים. שמעתי איך אמא אמרה זאת לצילה."
"אם כך נוכל למשוך טופי וזה יהיה שמח

מאוד!" קראה רותי סמרטוטי והתחילה לצאת
מחדר הבובות. אחריה רצו כל הבובות
כשרגליהן הקטנות מתופפות על רצפת הבית.
כשהגיעו לגרם המדרגות, רני סמרטוטיני,
רותי סמרטוטי, דוד קלאם וחנה זרקו את
עצמם למטה, מתגלגלות אחת על שניה.
בובות אחרות, בעלות ראשים מחומר קשיח
היו צריכות להיות זהירות יותר והן גלשו על
המעקה או ירדו מדרגה אחרי מדרגה.
ארבע הבובות הרכות נפלו זו על זו בערמה
אחת אבל במהרה השתחררו מהסבך שנוצר
ועזרו לבובות האחרות לרדת במדרגות. כולן
רצו אל המטבח.
האש בתנור בערה עדיין. רני סמרטוטיני הוריד
סיר קטן בזמן שהאחרות חיפשו סוכר, מים
וכף גדולה. את החומץ לא מצאו והחליטו לא
להסתפק בלעדיו.
רני סמרטוטיני עמד מעל הסיר ומדי פעם שם
את הכף הגדולה פנימה כדי לבדוק האם
הממתק התבשל מספיק ומדי פעם גם בחש
בו.

בסוף ראו שהתמיסה מתחילה ליצור חוטים
עבים כשהכף הורמה מעל הסיר. אחרי שרני
סמרטוטני זרק טיפות אחדות לתוך מים
קרים, הוא הכריז "מוכן!"

דוד קלאם הביא לוח גדול מהמזווה ורותי
סמרטוטי שמה את יד הסמרטוט שלה לתוך
צנצנת ומרחה את הלוח בחמאה.
לממתק שהונח על הלוח היה צבע זהוב נהדר
והריח היה נפלא. חנה לא יכלה להתאפק
ושמה את ידה על התמיסה החמה. מובן שלא
קיבלה כוויות אבל כשהרימה את ידה היא
הייתה מכוסה בכדור גדול של ממתק, שנמרח
על רצפת המטבח ועל בגדיה. הממתק גם

התקרר מהר, כך שכעבור זמן קצר ידה של
חנה היה נתון בכדור ממתק קשיח. היא לא
יכלה להניע את אצבעותיה והצטערה מאוד
שהייתה כה נחפזת.

בזמן שהמתינו שהממתק יתקרר אמר רני
סמרטוטני "אנו חייבים למרוח את ידינו
בחמאה לפני שנתחיל למשוך, אחרת הוא
ידבק לידיים שלנו, כפי שקרה לחנה."
"ואיך ירד הכדור הקשיח מהיד שלי? שאלה
חנה "הוא כל כך קשה שאינני יכולה להניע
את אצבעות.

"יתכן והוא ישתפשף במשך הזמן או
שתצטרכי לטבול את ידיך במים הרבה זמן,
עד שהסוכר ימס.
"וי" אמרה חנה.

אבל דוד קלאם הביא מחתה, אמר לחנה
להניח את ידה על התנור ובכמה מכות חזקות
פיצח את כדור הסוכר.

"תודה, דוד קלאם" אמרה חנה כשהיא מניעה
את אצבעותיה "כך הרבה יותר טוב!"
רני סמרטוטני אמר לכל הבובות למרוח

החתיכות הקטנות של טופי הונחו על הלוח המרוח בחמאה וכל הבובות רקדו מסביב תוך שירה וצחוק, כי הנאה כזו לא הייתה להן כבר הרבה זמן.

"אבל מה נעשה עם זה?" שאלה רותי סמרטוטי.
"כן, צריך לעשות עם זה משהו. לא נוכל להשאיר את הממתקים כאן על רצפת המטבח! אנו חייבים להסתיר אותם או לעשות איתם משהו."

חמאה על הידיים. "הממתק מוכן למשיכה" אמר. ואז, כשכבר כל הבובות מרחו את ידיהן, הוא נתן לכל אחת חתיכת ממתק והראה להן איך למתוח אותו. "תחזיקו אותו ביד אחת ומשכו ביד שניה, ככה!" אמר.

כשלכל הבובות היו כבר חתיכות ממתק הן ישבו ומתחו אותו וראו שהוא נעשה יותר לבן ויותר בהיר ככל שמותחים אותו יותר. ואז, כאשר הטופי היה כבר לבן הוא נעשה קשה יותר ויותר כך שהבובות הקטנות לא יכלו למתוח יותר.

כשזה קרה, הבובות הגדולות יותר, רותי סמרטוטי, רני סמרטוטי, דוד קלאם וחנה, לקחו את הממתק מהבובות הקטנות וערבבו אותו עם זה שלהם עד שהכל נעשה לגמרי לבן.

ואז רני סמרטוטי משך את הכל במין חבל ארוך אחד והחזיק אותו ודוד קלאם נתן לזה מכה גדולה בכף והממתק התפרק בקלות לחתיכות כאילו היה זה גליד קרח.

הפונה לרחוב.

בדיוק אז עבר ליד הבית זוג ילדים קטנים, בן ובת, הבובות דחפו את השקית והיא נפלה מהחלון לרחוב. שני הילדים צחקו וקראו "תודה רבה!" כשראו שהשקית מלאה בטופי. הבובות הציצו עליהם מאחורי וילונות והביטו על הפנים המאושרות של שני הילדים, שאכלו את הטופי תוך כדי הליכה ברחוב.

כשהילדים נעלמו מעבר לפינה, הבובות ירדו מהחלון. "זה באמת היה משעשע מאוד" אמרה הבובה הצרפתייה כשהיא מישרת את

"תחשבו מה לעשות, אבל בינתיים צריך גם לשטוף את הסיר ואת כלים" אמרה רותי סמרטוטני.

"נכון" אמר רני סמרטוטני "ותוך כדי כך גם ננקה את ידינו מהחמאה והסוכר!" הם סחבו את הסיר אל כיור המטבח, מילאו אותו במים, וכל הבובות השתתפו בשפשוף קירות הסיר בחתיכות בד גס, עד שהכל היה נקי ומבריק.

כשהסיר והכלים היו כבר נקיים, רני סמרטוטני מצא במזווה ניר אריזה עבה. "נעטוף כל חתיכת הממתק בפיסת ניר קטנה" אמר "אחר כך נמצא עוד שקית ניר, נמלא אותה בהן, ונזרוק אותה דרך החלון כאשר יבוא מישהו, כדי שיהנה מהמתקים." כל הבובות התאספו סביב ללוח על הרצפה ואחרי שרני סמרטוטני חתך את הניר לרבועים קטנים, עטפו בהם את חתיכות הטופי.

במאמץ גדול הבובות מילאו שקית ניר גדולה וסחבו אותה אל חדר הבובות, בו היה חלון

החצאית שלה ומתיישבת ליד רני סמרטוטני.
"אני חושב שגם לרני סמרטוטני יש לב
סוכרייה כמו לרותי סמרטוטי" אמר דוד
קלאם.

"לא!" ענה רני סמרטוטני "אני ממולא רק
בצמר גפן לבן ואין לי לב סוכרייה, אבל אולי
פעם יהיה לי כזה!"

"לב-סוכרייה הוא דבר נחמד" אמרה רותי
סמרטוטי (אתם זוכרים שיש לה כזה), "אבל
אפשר להיות שמח, טוב-לב ומלא אור השמש
גם בלי אחד."

"ואני כמעט שכחתי לספר לכם" אמר רני
סמרטוטני "שחתיכות טובי כאלה, עטופות
בפיסות נייר, נקראות 'נשיקות'."